

ПЕРЕДМОВА	5
РОЗДІЛ 1. РЕГУЛЮВАННЯ СФЕРИ ПРАЦІ НА ЗАСАДАХ ТЕОРІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ЯКОСТІ	12
1.1. Концепт соціальної якості як інструмент мінімізації впливу сучасних гібридно-глобальних криз.....	12
1.2. Політика соціальної якості: зв'язок і відмінності з традиційними соціальною політикою та політикою зайнятості.....	31
1.3. Потенціал впровадження політики соціальної якості у соціально-трудовій сфері: інституційний підхід.....	46
РОЗДІЛ 2. СОЦІОЕКОНОМІЧНА РЕАЛЬНІСТЬ ТРУДОВОЇ СФЕРИ В КООРДИНАТАХ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ЗМІН	64
2.1 Особливості функціонування сфери праці в умовах мережевої економіки	64
2.2. Новітні форми зайнятості як інструмент адаптації до глобальних викликів на ринку праці.....	80
2.3. Гнучкість та мобільність цифрового світу праці	100
РОЗДІЛ 3. УКРАЇНСЬКИЙ РИНОК ПРАЦІ: СОЦІАЛЬНІ ВИКЛИКИ ТА РИЗИКИ	125
3.1. Зміни ринку праці: ретроспектива і воєнні реалії.....	125
3.2. Детермінанти асиметрій та диспропорцій соціально-трудової сфери України.....	139
3.3. Соціетальні ризики забезпечення якості людського капіталу	160
РОЗДІЛ 4. ТРАНСФОРМАЦІЯ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВОЇ СФЕРИ НА ТЛІ НЕРІВНОСТЕЙ ГЛОБАЛІЗОВАНОГО СУСПІЛЬСТВА.....	182
4.1. Суспільний добробут у новій реальності.....	182

4.2. Економічна соціалізація та реінтеграція як запорука соціальної якості в умовах «нормальності»	202
4.3. Стратегування мінімізації нерівностей та загроз соціально-трудової сфери.....	226

**РОЗДІЛ 5. РЕЗИЛЬЄНТНІСТЬ СОЦІАЛЬНОЇ ЯКОСТІ
РИНКУ ПРАЦІ..... 252**

5.1. Інституційна спроможність стійкості ринку праці	252
5.2. Імперативи забезпечення резильєнтності ринку праці	278
5.3. Модель резильєнтності у вимірі соціальної якості ринку праці.....	294
ПІСЛЯМОВА.....	312

Нова соціальна реальність в Україні, що формується в умовах триваючого вже третій рік повномасштабного російського вторгнення, руйнівного впливу воєнних шоків і ризику втрати державної цілісності та державності як такої, зміна пріоритетизації соціально-економічного розвитку визначає необхідність обрати концептуальний управлінський підхід забезпечення соціальної стійкості за ідеологію національного державотворення, що передбачає забезпечення здатності соціально-економічної системи зберігати функціональність і відновлюватися після шоків дії різних чинників. Це спонукає до пошуку нових або модернізованих концепцій, упровадження яких дасть міжнародним інституціям і національним урядам можливість адекватно реагувати на згадані виклики, пом'якшувати ризики, а також використовувати нові інструменти у межах концептуальних засад соціальної якості.

Динаміка розвитку України детермінується через людський і соціальний капітал, охоплюючи сфери демографії, освіти, охорони здоров'я, соціального захисту, зайнятості, доходів, інституційного розвитку та інші, актуалізує дискурс щодо механізмів функціонування сфери праці на засадах соціальної якості як симбіоз високої якості життя та соціальної якості суспільства, що тісно корелює з поняттями інклюзивності та соціальної згуртованості і визначає два основних виміри – відчуття приналежності до спільноти та стосунки між її членами у самій спільноті. Досягнення соціальної якості сфери праці залежить від демократичних зусиль щодо встановлення соціальної рівноваги та економічного динамізму на засадах соціальної справедливості, підтримки імпульсів економічного зростання та уникнення соціальних розколів. Мобілізаційний потенціал суспільства істотно посилює реалізація політики соціальної якості, що запроваджується на всіх рівнях суспільної організації, включаючи сім'ю, територіальну громаду, підприємницьке середовище тощо.

Наслідки воєнних шоків вплинули і продовжують позначатися на ефективності сфери працевикладання, що визначає можливості якості трудового життя як кожного українця та його родини (на

мікрорівні), так і всього українського соціуму (на макрорівні), оскільки охоплюють суспільні процеси, пов'язані з соціальними відносинами, соціальною взаємодією і ступенем інтегрованості людини в суспільстві, де повинні бути створені умови для можливостей її самореалізації. Завдяки самореалізації можна не тільки зберігати, а й підвищувати рівень та якість життя, нагромаджувати людський капітал, що є ресурсом для соціально-економічного розвитку. Все це формує безпрецедентні виклики для всіх сфер життєдіяльності українського суспільства загалом та ринку праці зокрема щодо соціальної якості життя та повоєнних перспектив соцієтальної динаміки. Інституційні суб'єкти ринку праці постають перед необхідністю соціоекономічного та соціогуманітарного відновлення й забезпечення на цій основі розвитку та ефективного використання людського капіталу України, і у повоєнний період ці завдання набудуть першочергової ваги та визначатимуть майбутню політику зайнятості.

Представлена монографія присвячена обґрунтуванню підходів до державної соціальної політики та управлінню соціально-трудовою сфери в умовах тривалої війни, що забезпечить соціальну стійкість та довгострокове відтворення й ефективне використання людського капіталу на засадах соціальної якості. В роботі запропоновано новий напрям дослідження ринку праці як інституційної системи, що має забезпечити соцієтальну якість та виконання специфічних функцій та інструментів впливу регуляторних інститутів та ефективну взаємодію його інституційних суб'єктів на кожному з ієрархічних рівнів: держави, що забезпечує законодавче регулювання соціально-трудових відносин на засадах інклюзії; роботодавця, функції якого полягають у забезпеченні інклюзивної зайнятості та розвитку людського капіталу та працівника, відповідального за підвищення конкурентоспроможності власної робочої сили в умовах глобальних змін та технологічних викликів. Структурно монографія представлена п'ятьма розділами, де послідовно та логічно розглянута проблематика забезпечення стійкості ринку праці у вимірі політики соціальної якості як основного структуроутворюючого компонента економічного розвитку країни.

У першому розділі розглянуто генезу теорії соціальної якості, розкрито домінантні особливості та інструментарій застосування когерентного підходу до формування сучасної моделі соціальної якості соціально-економічного розвитку України, ураховуючи контекст її повоєнного відновлення. Автором означено предметну площину концептуальних і прикладних завдань моделі соціальної якості соціально-трудової сфери України та встановлено потенціал використання сучасних міжнародних підходів до оцінювання та моніторингу соціальної якості суспільного розвитку й **запропоновано** перелік національних індикаторів, що допоможуть відстежувати прогрес реалізації повоєнної політики соціальної якості в Україні.

Доведено, що наявні дисфункції взаємодії інституційних суб'єктів та регулюючих інститутів ринку праці актуалізують необхідність розроблення системи важелів впливу політики соціальної якості, які за функціональним навантаженням поділяються на організаційні, економічні, адміністративні (нормотворчі) та психологічні. Сучасні трансформаційні зміни та потреба у забезпеченні стійкості на засадах соціальної якості виявляють суперечності у сфері соціально-трудових відносин, де збігаються і стикаються інтереси усіх інституційних суб'єктів ринку праці. Саме ці новітні виклики потребують розроблення нових адаптаційних механізмів і вимагають від усіх інституційних суб'єктів переглянути власні цілі та інструменти взаємодії у соціальному діалозі.

У другому розділі, присвяченому цифровим особливостям соціоекономічної реальності, розвинено науковий підхід до цифрової трансформації економіки та сфери працевикористання в Україні, що включає сім взаємопов'язаних вимірів: доступу, використання, інновацій, робочих місць, суспільства, довіри та відкритості ринку і дає змогу сформулювати стратегічне бачення цього процесу та розробити рекомендації із впровадження інструментів і механізмів стабілізації соціально-економічного розвитку. Такий підхід допоміг розкрити роль та місце цифрових платформ як інноваційного інструменту стабілізації соціально-економічного розвитку України, що дає змогу: мінімізувати транзакційні витрати взаємодії економічних суб'єктів, підвищуючи

здатність реагування на негативні зміни середовища господарювання і трансформуючи характер зв'язків між ними відносно володіння економічними ресурсами, їх використання, розподілу та споживання у відповідь на зміни середовища господарювання; перебудувати механізми взаємодії у процесах управління корпораціями, організації виробництва, підготовці персоналу, фінансуванні, інноваційній діяльності, конкуренції у напрямі забезпечення швидкого реагування на зміни, прояву творчої ініціативи, розроблення та впровадження інноваційних проєктів, розвитку економіки.

Розкриваючи джерела потенціалу конкурентних переваг платформізації як інструмента забезпечення стабілізації соціально-економічного розвитку України, автор розглянув переваги та наслідки розширення сфер конкурентних відносин на цифрових платформах, визначив особливості формування трудових відносин та обґрунтував трансформаційні особливості змісту та інструментарію крос-галузевої, міжнародної та регіональної конкуренції, спрямованої на стимулювання інноваційної активності економічних суб'єктів як джерела підвищення ефективності, конкурентоспроможності та стійкості національної економіки. Цифрові перетворення доводять, що людський капітал є ключем до довготермінового зростання. Щоб компетенцій працівників відповідали мінливим потребам і цифровим викликам щодо нового цифрового покоління, зростають запити щодо напрямів та якості інвестицій у розвиток людського капіталу як чинника забезпечення соціально-економічної стабільності. Розроблений узагальнений профіль цифрових компетентностей найманих працівників майбутнього ринку праці базується на принципах: динамізму, взаємозв'язку з екосистемою робочого місця; оновлення комплементарних цифрових навичок; міждисциплінарності; мобільності та конкурентоспроможності; відповідності міжнародним стандартам. Модель цифрових компетентностей, на відміну від існуючих, доповнено блоками когнітивних, аксіологічних, пракселогічних та адаптивно-рефлексивних компетентностей, які передбачають перехід від компетенцій «зони комфорту» до компетенцій «динамічного розвитку»

Розділ, присвячений ретроспективним оцінкам формування та функціонування національного ринку праці, докладно висвітлює та систематизує соціально-економічні детермінанти розвитку національного ринку праці у період до повномасштабного вторгнення, що генерували перешкоди на шляху до реалізації концепцій гідної праці й соціальної якості. Виявлено, що структурна невідповідність попиту та пропозиції робочої сили обумовлювалася як відсутністю економічних стимулів створення робочих місць, що потребують вищого кваліфікаційного рівня, так і наявною інформаційною невизначеністю перспектив ринку праці у професійному розрізі. Нагромаджені освітньо-кваліфікаційні диспропорції розвитку соціально-трудової сфери призвели до того, що у період до вторгнення багато з тих, хто отримав вищу формальну підготовку, займали робочі місця, які потребують нижчого рівня кваліфікації, що пояснювалося примітивізацією умов працеприкладання та автономністю розвитку ринків праці та освітніх послуг. Сучасні процеси лише поглиблюють ці освітньо-професійні диспропорції та потребують посилення відповідальної ролі держави у забезпеченні ефективного функціонування інститутів ринку, стабільності у сфері зайнятості та швидкої адаптації до економічних, технологічних та соціальних змін. Враховуючи погіршення кількісно-якісних складових людського капіталу в Україні під час тривалої війни та необхідність забезпечення його нагромадження та ефективного використання, особливої актуальності набуває систематизація ключових загроз, які перешкоджають цьому, що і було реалізовано автором у цьому дослідженні та допомогло обґрунтувати інструменти й механізми державної політики забезпечення якості людського капіталу.

У частині, що присвячена визначенню напрямів державної політики, спрямованої на забезпечення соціальної стійкості та викликів, пов'язаних із посиленням процесів нерівності в умовах війни, розкрито змістовні компоненти поняття соціальної стійкості, що є системно синергетичною характеристикою адаптивності, стресостійкості та гнучкості соціально-трудової сфери. Компаративний аналіз допоміг констатувати поглиблення процесів нерівності в українському суспільстві в умовах тривалої війни та довести, що вирішення проблеми нерівності лежить у площині

забезпечення соціальної стійкості ринку праці, викорінення проявів дискримінації та недопущення ексклюзії на ринку праці.

Узагальнення загроз соціальної стійкості дало можливість обґрунтувати інституційний напрям забезпечення соціальної стійкості українського суспільства, що передбачає післявоєнне оновлення суспільного договору, базуючись на основних принципах: соціальної справедливості, згуртованості, комплементарності, соціальної якості, інклюзивності.

Розглядаючи соціальну резильєнтність ринку праці, можна констатувати, що вона має ґрунтуватися на принципах, які забезпечуватимуть її стійкість, прозорість та справедливість, та визначати універсальність, тобто, з одного боку, створення умов щодо самозабезпечення і можливості реалізації соціальних прав, а з іншого – доступність захисту від мінливостей життя як інструмент мінімізації наслідків соціальних ризиків. Відповідно, держава як суб'єкт реалізації суспільного договору виконує регуляторну функцію та функцію гаранта забезпечення пропорційного балансу між індивідуальними внесками та адресними виплатами.

Реалізація концептуальних засад політики соціальної якості має забезпечувати симбіоз високого рівня добробуту та соціальної якості суспільства, що передбачає високий рівень людського та соціального капіталу та соціальної згуртованості. У вирішенні таких актуальних питань провідну роль відіграє соціальний діалог, що, поряд із солідаризацією суспільства, в умовах затяжної війни та загострення проблем забезпечення трудових і соціальних прав набуває особливого значення. Міжнародні стандарти соціального діалогу, кращі юридичні практики країн ЄС відіграють у цій царині роль цільових орієнтирів для правового забезпечення зазначеного процесу та формування нових інституційних форм в Україні. Оновлений підхід функціонування соціально-трудової сфери має спиратися на стандарти саме соціального діалогу, соціальної справедливості, зовнішньої та внутрішньої інклюзивності та соціальної стійкості, що в комплексі визначатиме соціальну якість суспільства загалом та сфери працеприкладання зокрема. Інституційне удосконалення та подолання існуючих деструкцій соціально-трудової сфери об'єктивно сприятиме як посиленню інституційної довіри та солідаризації українського суспільства, так

і формуванню нового, більш ефективного і позбавленого вад неолібералізму суспільного договору в українській державі у повоєнний період її розвитку.

Напрями забезпечення соціальної стійкості національної економіки перебувають на вістрі європейської соціально-економічної політики та мають бути покладені в основу політики повоєнного відновлення. Визначені інституційні деструкції соціетального розвитку сучасного українського суспільства та обґрунтовані інструменти їх мінімізації забезпечуватимуть повоєнне оновлення суспільного договору і створять підґрунтя соціальної стійкості українського суспільства. Євроінтеграційний курс України та її зобов'язання у зв'язку із набуттям офіційного статусу країни – кандидата на вступ до ЄС обумовлюють необхідність та доцільність впровадження концепції комплексної резильєнтності та людиноцетричності в систему державного управління.

РЕГУЛЮВАННЯ СФЕРИ ПРАЦІ НА ЗАСАДАХ ТЕОРІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ЯКОСТІ

1.1. Концепт соціальної якості як інструмент мінімізації впливу сучасних гібридно-глобальних криз

Посилення ризиків та соціально неприйнятних наслідків функціонування ринкової економіки обумовило потребу в механізмах, що зосереджені на мінімізації «ринкових провалів» у соціальному захисті, пенсійному та медичному страхуванні, функціонуванні соціально-трудової сфери та ін. Екологічні, економічні та соціальні опори – як структуроутворюючі елементи соціального розвитку сучасної європейської держави – визначають суспільний добробут заради збереження соціальної згуртованості й одночасного зменшення соціальної дискримінації та ексклюзії. Сучасні європейські економіки, функціонуючи в умовах пермакризи та нової соціоекономічної реальності, наражаються на небезпеку фрагментаризації ринку праці та поляризацію та сегментацію соціуму, поширення прекарних форм зайнятості, що посилюють ризик бідності працюючого населення. Загострення конфлікту між економічними інтересами бізнесу й особистості породжує суперечності, які, в свою чергу, поглиблюють конфронтацію соціальних груп соціуму, звужуючи можливості реалізації потенціалу особистості, її свободу та громадянську активність, що можуть бути спрямовані на формування згуртованої спільноти громадян, здатних до активної творчої співучасті у гармонійному, збалансованому та сталому розвитку держави.

Постановка мети щодо покращення основних показників людського розвитку передбачає як збільшення інвестицій у якісне оновлення інфраструктури ключових сфер людського розвитку та розбудови соціальної сфери та справедливого розподілу економічних ресурсів, так і пріоритезацію положень концепції соціальної якості життя та втілення у практичні заходи державної соціальної політики та політики людського розвитку. Необхідність

розбудови Європейського Союзу та оновлення європейської соціальної моделі (ЕСМ) на засадах суспільної злагоди, рівності та справедливості, суспільного добробуту та якості життя населення знайшло відображення в Угоді про соціальну політику ЄС (1992 р.), Білих і Зелених книг Євросоюзу щодо соціальної політики (1993–1994 рр.), ключовими елементами яких стали¹²:

- **фундаментальні соціальні права**, які визначено Хартією Співтовариства про основні соціальні права працівників (1989 р.) та Європейською соціальною хартією (оновлена у 1996 р.) щодо права на гідне соціальне забезпечення в системі освіти, охорони здоров'я та соціального захисту, а також доступ до ринку праці, забезпечення антидискримінаційних ознак соціально-економічної політики;

- **пріоритезація соціальних цінностей: рівності, солідарності, субсидіарності**. Соціальна рівність визначається імперативом загальноєвропейської соціальної політики, а соціальна солідарність – завдяки високому рівню оподаткування та відрахувань на соціальне страхування – дає можливість створити ефективну систему соціального захисту та розподілу суспільних благ. На противагу патерналізму зростає роль субсидіарності, що передбачає автономність та особистісну ініціативу щодо пошуку та максимального використання всіх можливостей для саморозвитку та самостійного покращення якості життя;

- **високий рівень соціальних стандартів**, що забезпечується завдяки: розвитку соціальної інфраструктури, доступності соціальних послуг, максимальному охопленню соціальним захистом, гарантованому гідному мінімуму оплати праці, забезпеченню якісних умов праці. Саме компонент високої стандартизації життя та умов праці громадян Євросоюзу закріплений на його найвищому законодавчо-правовому рівні – в установчих договорах цього об'єднання;

¹ The European Social Model / European Trade Union Confederation. July 2006. URL: <http://www.etuc.org/european-social-model>;

² Diversity and Commonality in European Social Policies: The Forging of a European Social Model / ed. by S. Golinowska; P. Hengstenberg; M. Zukowski. Warsaw: Wydawnictwo Naukowe Scholar, Friedrich-Ebert-Stiftung, 2009. 427 p.

- **активна політика зайнятості**, що має за мету забезпечення якості та конкурентоспроможності робочої сили шляхом її самореалізації та професійної адаптації;

- **соціальна активність** та трипартизм у соціально-трудовій сфері. Останніми роками традиційна модель соціального партнерства між владою, бізнесом і профспілками розширюється за рахунок активізації та включеності громадянського суспільства у вирішення проблем соціально-економічного та екологічного розвитку;

- **доступність та інклюзивність**, що передбачає створення рівних умов для реалізації особистісних можливостей задля розвитку й забезпечення гідного життя, незалежно від фізичних, соціальних, культурно-етнічних та інших відмінностей;

- **зростання ролі та значущості держави** у вирішенні соціальних проблем, що простежується у високому рівні соціальних витрат консолідованого бюджету, активних заходах щодо формування людського та соціального капіталу, а також забезпеченні соціального прогресу суспільства.

Саме на цих засадах у Європі на межі 1990-х років³ сформувалася теорія соціальної якості⁴, що дає своєрідну оцінку суспільного прогресу та закладає теоретичне підґрунтя для вдосконалення спільної європейської державної соціальної політики. Разом із теорією безпеки людини та теорією соціального відчуження теорія соціальної якості не лише спрямована на формування «соціально ідеального суспільства», а й забезпечує аналітичну перспективу для оцінювання та обґрунтування перспектив⁵ і розвитку у цьому напрямі⁶. Критика багатьох аспектів

³ The Social Quality of Europe / eds. W. Beck, L. van der Maesen and A. Walker. The Hague: Kluwer International, 1997.

⁴ Van der Maesen L. Welfare Arrangements, Sustainable Urban Development, and New Forms of Governance: The Current Demonstration Project of the City of the Hague as Example. Working Paper no. 8. The Hague: European Foundation on Social Quality, 2012.

⁵ Phillips D. Quality of Life: Concept, Policy and Practice. London: Routledge, 2006.

⁶ Therborn G. On the Politics and Policy of Social Quality. *Social Quality: A Vision for Europe* / eds. W. Beck, L. van der Maesen, F. Thomése and A. Walker. The Hague: Kluwer Law International, 2001. P. 19–30.

європейської соціальної традиції з позицій концептуальних засад прогресивізму та солідарного мислення в Європі та сучасний термінологічний апарат, що акцентує на проблематиці соціально-економічної безпеки, соціальній інтеграції, соціальній згуртованості та розширенні соціальних можливостей, суттєво збагачують теорію соціальної якості, сприяючи широкій дискусії у міжнародних соціальних науках.

Людиноцентризм теорії соціальної якості⁷ та її напрацювання покладено в основу теорії соціального мислення про відносини між індивідом і суспільством та між державою й ринком⁸. Саме це формує підґрунтя природи соціальних відносин на основі колективістського мислення надалі зумовлює реалізацію низки прогресивних соціальних реформ⁹. Цільовий пріоритет державної європейської політики на засадах держави добробуту визначав необхідність оцінки соціального прогресу¹⁰ та обґрунтування політичних альтернатив на тлі дебатів щодо «кризи соціальної держави»¹¹, що позначилося й на формуванні теорії соціальної якості¹². Ранній етап її розвитку характеризується протиставленням теорій якості життя та соціальної якості, далі дослідники зауважили про взаємовплив¹³ та взаємодоповнюваність цих теорій¹⁴. Так,

⁷ The Social Quality of Europe / eds. W. Beck, L. van der Maesen and A. Walker. The Hague: Kluwer International, 1997.

⁸ Bourdieu P. *Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1984.

⁹ Kaufmann F.X. *Thinking about Social Policy: The German Tradition*. Berlin: Springer-Verlag, 2012; Li, Yong, Y. Sun and K. Lin. *Social Innovation, Local Governance and Social Quality: The Case of Intersectoral Collaboration in Hangzhou City*. *International Journal of Social Quality*. 2013. No. 2(1). P. 56–73.

¹⁰ Titmuss R.M. *Social Policy: An Introduction* / ed. B. Abel-Smith and K. Titmuss. London: Allen & Unwin, 1974.

¹¹ Pierson C. *Beyond the Welfare State? The New Political Economy of Welfare*. University Park: Pennsylvania State University, 1991.

¹² Walker A. *Social Quality and Welfare System Sustainability*. *International Journal of Social Quality*. 2011. No. 1(1). P. 5–18.

¹³ Gasper D., van der Maesen L., Truong T.D. and Walker A. *Human Security and Social Quality: Contrasts and Complementarities*. Working Paper no. 462. The Hague: Institute of Social Studies, 2008.

теорією соціальної якості опосередковується можливість громадян брати участь у соціальному та економічному житті суспільства за умов підвищення власного добробуту, можливостей і особистісного потенціалу¹⁵.

Теорія соціальної якості підштовхнула до створення концепції соціальної якості, ідеологічним фундаментом якої стала Амстердамська декларація соціальної якості, яку в червні 1997 р. підписало понад тисячу учасників міжнародної тематичної конференції в Нідерландах, проведеної за сприяння Єврокомісії. У документі, спрямованому голові Європарламенту, було визначено базові умови, необхідні для забезпечення соціальної якості на макрорівні, та запропоновано відповідні зобов'язання ЄС щодо інкорпорування концепції соціальної якості у державну політику країн-учасниць, створення системи індикаторів її виміру в суспільному розвитку та статистичних баз для моніторингу їх динаміки. Інституційна мережа для розроблення та просування концепції соціальної якості як ідеологічної основи державного управління соціальним розвитком ЄС почала формуватися зі створенням у 1997 р. Європейської фундації соціальної якості. Згадана вище Амстердамська декларація базувалася на постулатах, викладених у виданій фундацією книги «Соціальна якість Європи», а її наукові редактори Л. ван дер Маєсен та А. Волкер стали одними із засновників концепції соціальної якості. З часом фундація вийшла на світовий рівень, і в 2013 р. була трансформована у Міжнародну асоціацію соціальної якості (МАСЯ), що нині тісно співпрацює із низкою профільних структур – Європейською, Азіатською, Австралійською та Південноамериканською обсерваторіями соціальної якості та університетами з різних частин

¹⁴ Van der Maesen L. Welfare Arrangements, Sustainable Urban Development, and New Forms of Governance: The Current Demonstration Project of the City of the Hague as Example. Working Paper no. 8. The Hague: European Foundation on Social Quality, 2012.

¹⁵ Beck W., van der Maesen L., Thomese F., Walkers A. Social Quality: a Vision for Europe. (Studies in Employment and Social Policy). Hague, Netherland: Kluwer Law International, 2001. 393 p.

світу¹⁶. Ключові досягнення МАСЯ пов'язані з теоретико-методологічним розвитком концепції соціальної якості та створенням досить ефективного, як засвідчує практика розвинених країн Євросоюзу, прикладного інструментарію її застосування в державному управлінні.

Розробники концепції соціальної якості представляють її як нову складову в переліку концепцій соціального добробуту, що базується на концептуальних підходах щодо визначення якості життя та ідеях «соціальної якості суспільства» (рис. 1.1).

Рис. 1.1. Схема підпорядкованості концепції соціальної якості та її структурна будова

Джерело: Keizer M., Hamilton J., van der Maesen L., Walker A. European Network Indicators of Social Quality. *Working Paper of European Foundation on Social Quality*. July 2002. P. 33.

¹⁶ Van der Maesen L., Walker A. The Development of Social Quality between 1994 and 2014. *Working Paper Series of IASQ*. Jan. 2014. No. 13. P. 9–31.